

LA LLENYERA

Maria Aledón i Simó

(Premi específic per a joves del municipi)

A Andreu, per haver-me encés la llar dels mots

I

Escric ara les notes elementals
del foc al recer
de la meua ombra de pedra i fang.

Eixuta de present, se'm fan tangibles les
tenebres
a la llar.

Desperte,
amb un fred agut i blau festejant-me
el cos.

II

L'escorta de la nit
són les línies que, precises,
dibuixen els contorns encesos
dels avantpassats:
les mateixes mans
els mateixos dits.

Fets foc.

Fets ombra.

Fets jo.

III

Quatre imatges m'ombregen o em raspallen la vida.
Quatre pintures em serveixen de mural absent
i encaixen ajustadament als dies del quals m'òmplic
[el sarró.

El record fonent-se amb el foc.

La por esdevenint costum.

L'oblit posseint-me el cos.

El plor arrapant l'esquena
de la dona qui du el meu nom.

Tot això, diuen:

la mort vestint-se de dol.

IV

D'esquena visc:
 d'esquena a tot
 i a tots,
 oferint-li l'esquena a l'erm
 i al pou.

Tan estúpid com qui, dia rere dia,
 s'escabota el seu patrimoni més sagrat:
 la carn, el cos, la sang.

*La dansa negra em palpa la mandíbula sorrera
 feta d'ivori i calç.*

V

Obeesc l'impuls, i rebente el vent
 amb una crida que s'alça, rabent,
 des de les entranyes:
 orfes i vençuts
 seguïu-me fins on no habiten les cròniques!
 Perduts vianants del mai:
 despreneu-vos de les mans que us ancoren
 a l'arranjat desert del demà!

Obeesc l'impuls: escric.
 I em plore, i em visc, i em plore una altra vegada
 i el plany s'estén núvols o nit enllà,
 lluna o mar enllà,
 horts i ciment i edificis i grues
 gent i animals
 i tot i tot tot enllà,
 molt lluny,
 molt lluny
 he de dir que arriba el meu desig:
 escriure absurdament,

vagament,
amb l'impuls infèrtil del jovent,
titlareu.

VI

Vint anys m'esperen a la porta de casa
una porta ben gran, ben alta,
per la qual han passat
moltes dents de fam i genives de vidre
i cavalls d'acer i gaiatos d'escuma
i més coses que no sabré dir, que no m'han sabut
transmetre (l'àvia va morir massa jove, s'escolta dir al
[sòl]).

Vint anys m'esperen entre les parets d'una cambra
esquerdada per la meua edat i totes les anteriors,
totes les hores cadàvers d'altres dones o nadons.

Vint anys que m'esperen, que m'arrapen
les venes amb les ungles esmoladíssimes
dels projectes estroncats, dels plànols escabotats.

Vint anys, són ja tants anys, són tanta foscor
tanta amnèsia imposada i tants castells abandonats,
són tants anys...

*(ah els vint anys!, diria el poeta, qualsevol poeta
que no tingués vint anys, ah els vint anys! i lloar
eixa època, ah els vint anys! i fantàsticament)*

VII

Poseesc un grapat d'anys
com qui posseeix un grapat de pedres.
A la mà.
No arriben
a dues dotzenes.
Hi ha algunes roques d'esperit hialí
i minerals d'opaca presència.
Hi ha els cristalls reservats o els que llueixen
amb desfermada intensitat.
Algunes són de tenaç consistència i fred contacte.
Altres ploren sorra calenta, interminablement.
Algunes callen, com els dits que, silencis,
[les custodien.

No sé què fer-ne,
d'aquesta roca fragmentada
(vida, li diuen)
amarada tota ella de passat.
No sé què fer-ne, sabeu.

VIII

De tot allò que em va ser presentat a la infància
jo escolliria la brutal fascinació envers tot.
Una fascinació primigènia i encara inexplicada
–per sempre més misteri o llegenda–
temorosa potser de descobrir un sentit
en allò absurdament admirat.

Ara, els anys em pesen més que mai
i sóc manifestament incapaç
d'ésser enlluernada
–dic enlluernada i no
interessada
o atreta–
per res del que m'assetja
les molles dels dits, les parpelles,
els llençols o el pitxer d'aigua,
excepte
per aquella desconeguda
nàufraga
primerenca fascinació.

IX

De tots volums i colors
habiten els anys al meu interior:
les entranyes
totes cobertes
de la llefardosa consistència dels records.

El quars no s'ha fet adult encara
i cristal·litza indegudament,
escorxant-me cruelment o metòdica.

Él sòl és sempre massa tou
i la molsa m'edifica la memòria eficaçment.

De totes condicions
són els pergamins que m'emplenen
les cavernes inhabitades del jo.

*Les paraules avortades enmig
d'un instant despullat.*

Brutes ànimes recorrent-me els mots.
De tots rostres
tinc sangtraïts i solcs profunds arreu de la pell.

De tota història em sé filla i vençuda
perquè la derrota és el meu patrimoni més preuat.
La derrota del glaç o l'avenc,
la batalla perduda del quefer, del maig, de l'alé.

Les pedres reflecteixen
els colors inevitables
de la solitud, d'eixa adultesa
amb sabor de llepolia o llima aspra,
del regust impertorbable
de les cròniques.

X

Escriure és com
destil·lar:
no et propassaràs mai amb l'alcohol,
car cremaràs el sabor;
no hauràs mai pressa
i deixaràs reposar els versos
a la llenyera, on envelleix la fusta més digna.
N'obtindrem un bon licor, si el clima
és l'adient. Això crec.

*Escriu amb les llàgrimes pures
de l'esperit isolat,
enfront del foc, amiga.*

Escriu, i et sabràs.

XI

Sobtadament em recorre el cos una gran paüra.
 La por m'emplena tots els porus oberts o morts.
(l'últim bleix, l'últim alé de la pell, la por, la dalla)
 La temença d'allò més immaterial:
 els anys.
 Ja sé: la por és també el lladruc d'un gos abandonat
 l'espant d'un bes d'espart
 un adéu perfet amb les mans nues i esquerdades
 de l'avenir orfe i esberlat.
 Cinc paraules per al mateix mot.

Cent vegades, totes meues, la por.

XII

*I ara què
 i ara què després de tot
 després d'escriure-ho tot.*

*La nit, la nit i el foc
 que s'extingeix, i l'estança és un tot
 que cruixeix a l'unison
 amb el meu esquelet frèvol.*

*Senzilleses sense retorn:
 els anys, la nit,
 el foc.*

*Què roman
 Què roman!*

*després de tot:
 la cendra, el paper al calaix,
 l'alé glaçat.*

*Braç a braç amb la flama
m'he clivellat la pell
m'he cremat els cabells, els llavis, els minuts:
amb el segell del taiüt,
amb la llosa del meu nom, amb
la ràbia dels vençuts.*

*Braç a braç,
amb la llum infranquejable del foc:
quina poruga, titlareu!*

Mislata, setembre-octubre de 2003